

Nikole Hall

DRUHÁ ŠANCE

Skleněný můstek s.r.o.

Rumunská 660/8, Karlovy Vary

PSC 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Ona je zdravotní sestra a má sklony pomáhat všem, kteří pomoc potřebují.

On je odborník přes IT a jediné čemu umí pomoci je počítač.

Ona si libuje v kladení otázek.

On na ně nerad odpovídá.

Ona přišla o rodiče a snaží se ze ztráty vzpamatovat díky práci v Řecku.

On přišel o jediného člověka, na kterém mu skutečně záleželo a pustil se do trestní výpravy, aby zaplatili ti, co platit měli už na začátku.

Oba potřebují druhou šanci. Druhou šanci na život.

Najdou ji společně?

Nikole Hall © 2020

Skleněný můstek s.r.o. © 2020

ISBN 978-80-7534-244-7

Obsah

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

7. kapitola

8. kapitola

9. kapitola

10. kapitola

11. kapitola

12. kapitola

13.kapitola

14. kapitola

15. kapitola

16. kapitola

17. kapitola

18. kapitola

1. kapitola

Katei

Seděla jsem v dřevěném křesle, které bylo ukryté pod širokým krémovým slunečníkem a periferně sledovala muže vedle sebe.

Janis Trafalis, můj sedmašedesátiletý svěřenec. Byla jsem jedna ze dvou soukromých ošetřovatelek, které tu pro něj byly. Tou druhou byla Rose, ta si teď užívala volno sledováním svého top seriálu. Netuším, jak se ta televizní fraška jmenuje, nicméně znám kompletně celou zápletku, postavy, a dokonce vztahové propletence. Co je na tom zajímavé? Neviděla jsem jediný díl. Tohle všechno vím jenom díky Rosinu vyprávění a své skvělé paměti. Fascinující, že? Můj život je skutečně pestrý...

Dost. Tohle není podstatné.

Zpět k Janisovi.

Zpočátku to vypadalo, že má ještě nějakou sílu s nemocí bojovat, ale před měsícem prodělal ošklivý zánět slinivky. Ten přišel krátce po transplantaci kostní dřeně a sérii ozařování. Zánět byl pro tak unavený organismus devastační. V důsledku užívání silných tlumících látek začaly selhávat další orgány. Nedalo se toho moc dělat. Jenom mírnit bolest, aby tolik netrpěl. A být tu pro něj.

Protože Janis tu už dlouho nebude.

I tyhle konce bohužel patří k mé práci. Jako věřící jsem smířená se smrtí, která je součástí života. Jako zdravotní sestře a ošetřovatelce mi ovšem chvilku trvalo smířit se s faktem, že smrt není můj nepřítel. Dnešní medicína by dokázala zachránit i zdánlivě nezachranitelného pacienta. To mi dost ztěžovalo přijetí tohoto faktu. Jenže o to tu teď nejde, že? Se smrtí se musel smířit hlavně Janis.

Možná právě proto boj s pokročilým stádiem leukémie ještě nevzdal. Nebyl smířený s odchodem. Nebyl připraven odejít. Dost možná nebude připravený do té doby, než si naposledy promluví se svým synem. A tady se to komplikovalo – komunikace mezi nimi byla nulová.

Netušila jsem proč.

Od hospodyně Helen jsem měla jen velmi kusé informace. Jednou jsem se z ní pokusila něco dostat. Dopadlo to tak, že se na mě zamračeně dívala a chabou angličtinou mi doporučila, abych se o to nestarala. Prý se nemám zabývat věcmi, do kterých mi lautr nic není. Řekla mi jen, že ti dva si šli vzájemně z cesty už dávno a podle Helen k tomu Janis značně přispěl svým přístupem. Nebyl asi otec století. To jsem si dokázala bez potíží představit. Uznávám, že starý pán nebyl zrovna nejpříjemnější člověk. Bolest sice tlumily utišující léky, ale jeho trudnomyslnost a jízlivost byly stále dost účinné. Ale ať si takový klidně byl. Pro mě to byl prostě nemocný člověk, který si zasloužil péči a tu mu Xander rozhodně dobře financoval.

Celkem logicky mě fakt zajímalo, co tak hrozného se muselo mezi otcem a synem stát, že ani blížící se smrt jednoho z nich nedokáže tuhle propast překlenout.

Janis se zavrtěl na polohovacím vozíku a otráveně zabručel.

Hned jsem se k němu naklonila a sjela jeho bledou tvář kontrolním pohledem. Rychle ztrácel na váze a chuť k jídlu ztratil dávno. Velmi často mu musela být zaváděna umělá výživa. Kdysi musel být pohledný, teď už jeho tmavá pokožka vybledla a na hlavě měl slaměný klobouk, který zakrýval jeho pleš. Další následek chemoterapie.

„Děje se něco?“

„Kromě toho, že umírám?“ zabručel jízlivě a otráveně se na mě podíval očima s téměř černě zbarvenými duhovkami.

„Máte bolesti?“ pokračovala jsem trpělivě a připravila se na standardní salvu jízlivosti. Proti tomu jsem se už obrnila. Smůla, Janisi.

Mohl být sebeprotivnější, ale někdy měl chvilky, kdy byste ho nejraději vzali do náruče a houpali s ním jako s malým dítětem. To by ovšem celkem určitě nedovolil. Nikdy by mi nedovolil obyčejné poplácání po ruce a konejšení naučenými frázemi – to by v sobě spíš zburcoval zbytek sil a pohládl mě kamenem po hlavě. Janis byl příliš zapšklý a tvrdácký. Neměl rád, když ho někdo viděl slabého.

„Ne, bolesti nemám. Jenom se nudím, ačkoliv jsem se doteď kochal pohledem na flek na stole, začínají mě bolet oči.“

„Můžu vám číst –“

„Ale no tak, děvče. Oba víme, že ta vaše péče je k ničemu. Co kdybyste prostě zvedla sebe a svůj velký zadek a odešla někam, kde vás budou chtít? Protože já vás tu nechci, aby bylo jasno.“

„Klidně na mě prskejte a vrčte, já a můj velký zadek nikam nepůjdeme,“ natočila jsem se k němu a vracela mu zamračený pohled.

„Jistě, jste za to přece královsky placená,“ mávl rukou, „ale měla byste si začít hledat jinou práci, já tady totiž už dlouho nebudu.“

Trpělivost. Další zlaté pravidlo ošetřovatelství. Počítat do deseti, zhluboka se nadechnout. „Janisi –“

„Neozval se Xander?“

Zavrtěla jsem hlavou: „Je středa. Obvykle volá v pátek.“

Rozhostilo se ticho. Byly slyšet cikády, které vydávaly neuvěřitelný randál po celé zahradě. Vila byla bíle omítnutá s půlkruhovými taškami na obrovské střeše a modrými okenicemi. Trocha klasiky v moderním stylu.

Na to, že tu v podstatě stále žili jenom čtyři lidi, byla obrovská. Měla jedno patro, ale byla tu kupa místa. Celá stavba se stáčela do tvaru U, tím vznikl prostor pro velkou, velkými dlaždicemi vydlážděnou, terasu. Ze svého místa na sedátku jsem měla perfektní výhled na zahradu s mnoha listnatými stromy, které hlavně teď na začátku léta začínaly pučet, upravené záhonky se táhly kolem pískem vysypaných cestiček.

„Je tu. Dneska, když ráno Helen přinesla noviny, aby mi je přečetla, měla mezi nimi i jeden z těch bulvárních plátků, co tak ráda čte. Na obálce byl Xander. Chtěla to přede mnou schovat. Možná, že mám problém se hýbat, ale oči mi ještě slouží. Většinou,“ dodal jízlivě, „uklidil mě do téhle vesnice, kde i pes raději skočí z útesu, aby tu nemusel zůstat. Teď už bude jenom čekat, až mu zavoláte, že je po mně.“

Nejistě jsem se ošila a mozek se snažil rychle vyprodukovat kloudnou odpověď. Říct, že má hodně práce, by asi nezabralo. Když vám umírá jediný rodič, kterého jste měli, nebylo moc argumentů, proč u něj nebýt. No ne? „Jak jste řekl, je tu – to znamená, že ještě může přijít. Pevně v to věřím.“

„Tak to jste dost naivní,“ odtušil a zahleděl se před sebe.

„A vy moc pesimistický,“ vrátila jsem mu to okamžitě.

„Spíš realistický.“

„Naděje přece umírá poslední,“ zkusila jsem to ještě.

Janis protočil oči v sloup: „Naděje je hodně nebezpečná zbraň, holčičko. Dokáže vás srazit na kolena. A já se rozhodně nepotřebuju konejšit klamnou iluzí toho, že přijde. Protože to se nestane.“

„Vy vidíte do budoucnosti?“

Janis mě sjel unaveným pohledem: „Jste čím dál drzejší.“

„Vycvičil jste si mě.“

Přimhouřil oči a na rtech mu zableskl úšklebek: „Když jste sem přišla, sázel jsem, že to zabalíte dřív než já. Musím uznat, že jste udělala dojem.“

„Nebýt Rose, nevydržela bych to tak dlouho.“

To byla pravda. Po prvních dvou týdnech jsem si myslela, že Janis je nad moje síly. Jeho jízlivé komentáře chvílemi útočily na moje slzné kanálky. Uměl vás dostat na kolena. Pohledem i slovy. Zvládnout to tu mi pomohla Rose. Ta mě ujistila, že dávky sarkasmu bude Janis postupně snižovat. Stačilo jenom nedávat najevo, co se mnou jeho řeči dělají. Aspoň před ním. Po necelém měsíci se vážně začal mírnit. Nicméně to neznamenalo, že bych každý den neposlouchala jeho nářky na to, jak jsem malá, mám hrozně zrzavé vlasy, hrozně bledou pleť a kupu nechutných pih. Ano, byl vážně lichotník.

Nic z toho ale nezměnilo fakt, že na sklonku života jsem mu zbyla já – z jeho pohledu k uzoufání obyčejná, drzá Rose a stárnoucí Helen. Super spolek.

„Ta harpyje by měla mít zákaz dělat tohle povolání! Dostane mě do hrobu dřív, než se to podaří leukémii!“ odfrknul a rukou mi naznačil, abych mu podala sklenici s vodou.

„Máte ji rád,“ ignorovala jsem, jak mě zavraždil pohledem, zatímco hlasitě polykal tekutinu, „a ona vás taky, stejně jako já.“

„Jistěže mě máte rády! Xander vám platí kupu prachů, abyste měly.“

„Ne všechno je o penězích, Janisi.“ Ač to byla velmi slušně placená práce, důvod, proč jsem ji dělala, nebyl takhle povrchní. Měl svoje kořeny mnohem hlouběji než v materiální sféře, ale tohle jsem mu nechtěla začít líčit.

„Opět – jste dost naivní. Všechno je o penězích. Byla byste tu, kdyby vám Xander nenabídl takový plat?“

Tak tahle jeho urýpaná slova zabořila mnohem víc, než by odhadoval. Vůbec netušil, proč jsem nabídku jeho syna přijala. A upřímně? Říkat mu to nebudu, nemělo by to smysl. „Janisi, já s vámi na tohle téma debatovat nebudu. Vy nechcete slyšet můj názor. Chcete se jenom s někým dohadovat.“

Přesně tak to bylo. Když jste se s ním dohadovali, nemuseli jste k němu přistupovat jako k umírajícímu člověku, kterého jste litovali. A o to mu dozajista šlo.

Přimhouřil oči a nespokojeně mlaskl: „A chraň nás *Pán Bůh*, abych se při tom dohadování rozčílil. *Bůh* ví, co by se mi mohlo stát, kdyby se mi zvedl tlak.“

Při tom záměrném několikerém vzetí jména božího nadarmo jsem protočila oči v sloup. Věděl, že jsem věřící a tímhle mě akorát dráždil. „Mě nevyprovokujete, Janisi. Já prostě věřím, že peníze nejsou to nejhlavnější – ale taky netvrdím, že nejsou důležité. Jasně?“

Chtěl něco odseknout, ale místo toho se zajíkávě rozkašlal, nedůtklivě odehnal mou ruku, když jsem mu chtěla otřít bradu od vody. „Vidíte, i tohle gesto má svoji cenu.“

Nesouhlasně jsem semkla rty: „Nemůžeme se bavit o něčem jiném?“

„Proč se pořád tak moc snažíte, abych se nerozčiloval? Vždyť je to to jediné, co mi dělá radost,“ zachrčel tlumeně a trhaně oddechoval.

„Sám jste to říkal – zvedá vám to tlak, a vy ho máte už takhle dost vysoký. Dělán to pro vaše dobro.“

Odfrl si: „Jste tak dojemně laskavá. Vážně.“

„Ano, to jsem,“ ujistila jsem ho trochu kousavě.

„No, tak to mám vážně štěstí, že zrovna vás můj syn vybral. Víte ale, že Xander by možná ocenil spíš, kdybyste mě naštvála a mně rupla cévka? Skončilo by to,“ chraplal sípavě, ale jeho hlas byl pořád ostrý.

„Tohle neříkejte.“

„Proč ne? Je to pravda,“ zahučel a hlavu položil na opěrku křesla, ve kterém seděl.

„Proč by tohle chtěl syn pro svého otce?“ zkusila jsem se zeptat.

Janisova reakce nebyla překvapivá. Aniž by otevřel oči, které před pár vteřinami zavřel, odsekl: „O tom mluvit nechci a vám do toho nic není. Za to nejste placená.“

Jak jinak. Prostě se nedozvím, o co mezi nimi jde. Vzato kolem a kolem měl Janis pravdu. Nic mi do toho nebylo. Prostě si udělám to svoje a nebudu se snažit o rozpletení toho tajemství, které mě sice dost zajímá, ale pro moji práci není podstatné.

V tichu panujícím mezi mnou a Janisem, jsem se zadívala kolem sebe.

Tahle vila byla ukázkou toho, že Xander nouzí netrpí. Moderní zařízení nábytku a dekorací, stejně jako technické zařízení, patřily bezpochyby k drahým záležitostem. Nemluvě o tom, že všechno, co souviselo s údržbou domu, včetně zaměstnanců, platil také Xander. To neměnilo nic na faktu, že Janis byl poslední měsíce absolutně odtřezný od zbytku světa. Janis nebyl jediný, kdo se odtud nemohl moc pohnout. Neměla jsem skoro vůbec šanci dostat se z vily, vlastně kromě výletů do malého městečka, za kterým se vila nacházela, jsme měli přísný zákaz někam cestovat. Ve smlouvě to bylo logicky odůvodněno – v případě nouze, musí být druhá ošetřovatelka rychle zpátky na místě, aby mohla té první asistovat při obtížných situacích.

Nejsem sice Miss Družba, ale uznávám, že mi kontakt s dalšími lidmi chyběl. Nikdo sem nejezdil, kromě řidiče dovážejícího potraviny a lékařský materiál.

Xander se tady neukázal ani jednou. Já osobně velkého šéfa neviděla vůbec. Příjímací pohovor v Londýně se mnou dělala jeho hlavní sekretářka. Mocný Trafalis se očividně neobtěžoval ani udělat si čas na pohovor s osobou, která má provázet jeho otce zbytkem života!

Jediný přímý kontakt se Xanderem jsem měla ve formě telefonátů, pravidelně se konajících každý pátek dopoledne. A ty byly každé velmi, opravdu velmi, stručné. Většinou si vystačil jen s dvěma minutami čistého času. Bez pozdravu se zeptal, jak se otcí vede a po tom, co jsem mu to všechno řekla, se rozloučil. Ani nečekal, až mu odpovím.

Fakt to byl gentleman.

Xander možná ve třiatřiceti letech patřil mezi nejbohatší lidi na světě. Nedalo se popřít, že jeho nadnárodní korporace patřila ke špičce v oboru IT technologií. Taky se nedalo moc diskutovat o tom, že díky němu mělo zaměstnání několik tisíc lidí napříč státy a kontinenty – ale víte co? Ani ta prestiž a miliardy v bance, mu nedají možnost dodatečně si promluvit s mrtvým otcem.

Zdalo se, že právě tohle je to poslední, o co stojí.

2. kapitola

Katei

„Pan Trafalis si nepřeje být rušen,“ odpověděl mi nadřazeně muž v tmavě modré livреи se stojacím límečkem.

Stál za dlouhým pultem, ten byl osvětlen LED žárovkami, zabudovanými v závěsných oválných lustrech po celém stropu vstupní haly. Prostorné místnosti vévodil mramor, táhnoucí se od vchodových dvoukřídlých dveří až ke dvěma výtahům. Naproti recepci se nacházela pohodlná pohovka se stolečkem a s tiskem. Příjemně to tu vonělo čerstvými květinami. Všechno tady křičelo: *„Když tu bydlíš, máš prachy, prachy, prachy. A ještě jednou prachy. Hodně prachů.“*

Nepřeháním. Tohle se dalo detekovat už jenom stáním na recepci.

Díky tomuhle uvědomění jsem si tu ve svém bílém tričku a volných hnědých kalhotách z výprodeje, připadala jako nevítané smítko prachu z venku. Recepční mě v tomhle degradujícím pocitu podpořil tím, že mě sjel povýšeneckým pohledem, sotva jsem vešla.

„Nemohl byste to aspoň zkusit, prosím?“ položila jsem ruce na pult a rychle je zase stáhla, jelikož tohle gesto bylo oceněno nespokojeným mlasknutím. Bojí se, že mu ten neuroticky vycíděný pultík zaneřádím, nebo co?

„Ne. To bych nemohl. Mám od něj jasně nařízeno, že tu pro nikoho nebude. Pokud si s ním potřebujete nutně sjednat schůzku, obraťte se laskavě na jeho hlavní sekretářku.“

Ale no tak, přece to není ředitel zeměkoule! Nemůže být tak těžké se k němu dostat. Ale chlapík je z pana Trafalise asi trochu hotový. Není se vlastně ani čemu divit, když jde v podstatě o jeho šéfa. Ano, podle řidiče Aristese patřila tahle nemovitost do čítného seznamu Xanderova majetku.

„Dobře, fajn... Tyhle složitosti bychom si mohli ušetřit. Co kdybyste zvedl ten telefon a aspoň mu zkusil zavolat,“ spustila jsem rychle. Nenechám se tak snadno odradit. Ne, když jsem se k tomu vyheco-

vala a poprosila Aristese, aby mě sem dovezl. „Jde o jeho otce. Jsem ošetřovatelka pana Janise.“

Muž zvedl plavé obočí: „To by mohl říct kdokoliv, madam. Víte, většina žen si vymýšlí spoustu originálních výmluv, aby se dostaly až k panu Trafalisovi.“

„Ujišťuju vás, že kdyby to nebyla pravda, tomuhle zážitku bych se dobrovolně nevystavovala,“ zamumlala jsem nevěřičně, „zkuste mu zavolat. *Prosím.*“

Muž se ještě víc zamračil a semknul masité rty: „Jak se jmenujete?“

„Katherin Liamsová,“ vyhrkla jsem překotně a sledovala, jak bere telefon do ruky a prsty druhé ruky jezdí po číselníku na dotykové klávesnici. Zázrak!

Mlčel a upíral pohled někam nad moji hlavu. Pár vteřin bylo ticho, potom začal mluvit rychlou řečtinou: „*Kalimera, kyrios Trafalis, zito sihnomi...*“

S ohledem na skutečnost, že jsem byla tímhle melodickým jazykem nepoznamenaná, rozuměla jsem jenom začátku. Řečtinu jsem v podstatě nepotřebovala ovládat. Janis žil v dobách svého mládí v Americe, a angličtina tak byla jeho druhý rodný jazyk.

Recepční po mně střílel pohledem, něco kvapně zadržel a přitom skoro patolízalsky pokyvoval hlavou, jako by ho muž na druhém konci sluchátka mohl vidět.

Silou vůle jsem neprotočila oči v sloup.

Když položil sluchátko, stočil pozornost ke mně: „Přijme vás. Jeďte tímhle výtahem do nejvyššího patra. Vyveze vás přímo na chodbu před byt. Počkejte, dokud si pro vás pan Trafalis sám nepřijde.“

Och, no ty s tím naděláš! „Dobře, děkuji za ochotu.“

Recepční už jenom pokývl hlavou a potom mě definitivně ignoroval, jelikož ho začalo velmi zajímat datlování do klávesnice počítače.

O pět minut později jsem postávala přede dveřmi a poslušně čekala. S rukama svírajícíma svoji hnědou kabelku jsem se rozhlížela po sterilní chodbě. Všechno tu bylo super-mega-moderní. Nic pro mě. Jsem holka ze starého baráku, ve kterém mamka měla tisíc serepetiček a tenhle střídmý styl mi připadal až moc neosobní.

Dveře se najednou otevřely a moje čelist málem narazila do podlahy, když jsem je spatřila.

Na chodbu nejdřív vyšla žena. Sebekriticky jsem uznala, že byla mimořádně přitažlivá. Svůj vzhled ještě zdůraznila krátkými, celkově dost titěrnými flitrovými zlatými šatičkami bez ramínek. Opálenou pokožku zdobil tlustý náramek na jednom zápěstí, umně zpracovaný náhrdelník táhnoucí se od krku až k velkým ěadrům a přes rameno si zrovna koketně přehazovala dlouhé blondaté vlasy. Ultraštíhlost podpořila vysokými jehlovými podpatky. Zabíla bych se na nich po pár krocích.

Mimoděk jsem se napřímila do své výšky sto šedesáti pěti centimetrů. Asi nějaká falešná snaha zachovat si aspoň zbytek sebevědomí.

A potom to přišlo. O futro se opřel ON.

Aby bylo jasno – nejsem typ, co se nechá okouzlit vzhledem dobře vypadajícího mužského, ale teď se moje libido okamžitě probralo ze spánkového režimu. Přede mnou stál luxusní exemplář chlapa, u kterého každá ženská hned začne pomýšlet na to, jak skvělý genetický materiál by měl pro rozmnožování.

Obličej... Páni. Nebyl klasicky pěkný. Žádný jemný vzhled. Ostře řezané rysy tváře mu slušely a vypadal díky nim neuvěřitelně přitažlivě. Takovým tím děsně chlapáckým způsobem, který vás dostane.

Pro mě měl mrakodrapní výšku. Mohl měřit tak metr devadesát, ale kromě toho měl taky mohutnou postavu s širokými rameny. Neobtěžoval se obléct na sebe nic víc, než černé kalhoty od pyžama, ležérně visící nízko na bocích. Pod olivově zbarvenou pokožkou se rýsovaly svaly na silných pažích, hrudníku i břiše. No, prostě bylo dost dobře poznat, že netráví volný čas s pivem na gauči.

Tahle moje oční inspekce jeho postavy mohla trvat maximálně pět vteřin. Kvapně jsem sklopila zrak dolů, když jsem si uvědomila, jak na něj zírám. Ještě aby mě při tom mlsném zírání načapal.

Rychlým polibkem se rozloučil se svojí společnicí a pohledem lhostejně střelil k mé maličkosti. Nepříjemně jsem si uvědomila, že jeho pohled byl velmi intenzivní. Ani nemrknul. Po pár vteřinách jsem uhnula pohledem. Neuniklo mi, jak se spokojeně pousmál. Očividně si tuhle situaci užíval.

„Ozvi se. Budu čekat,“ zamručela žena a mrkla na něj přes rameno.

Můj pocit nicotnosti se dokonal, když kolem mě prošla k výtahu a věnovala mi pohled, který mě degradoval na tvora nižší kategorie.

Super. Skvělé, jeden by se rozbřečel.

Po jejím zmizení ze scény se Xander odrazil od futra a jeho uvolněný výraz byl pryč: „Co se děje tak naléhavého, že nestačilo zavolat a musela jste sem naklusat takhle brzy ráno?“

Jeho hlas byl hluboký a mírně chraplavý. Není fér, aby někteří lidé měli všechno, a jiní nic. Xander měl peníze, úspěch, vzhled sexuálního boha a tím hlasem by mohl nahrávat erotické románky pro ženy!

Původní rozpačitost z vlastní reakce ve stylu pubertální holky, jsem rychle zamaskovala upjatým zamračením: „Včera jsem volala. Dvakrát, nebral jste to. Potom jsem volala do kanceláře, ale bylo mi řečeno, že máte jednání.“

„Tak to jsem ho asi měl. Pojďte dovnitř,“ uhnul z prostoru dveří a sotva za mnou zavřel, pokynul rukou dopředu, „tady doleva. Tak a teď rychle vyklopte, co se děje. Nemám moc času.“

Ten chlap byl neuvěřitelný nadutec!

Otočila jsem se na něj a udržela si nesouhlasný výraz: „Jsem tu kvůli vašemu otci. Jak jistě víte, není na tom vůbec dobře. Včera v noci měl velký záchvat a skoro se z něj nedostal –“

„Vím to,“ utál můj překotný monolog. Rychlost mojí mluvy pramenila ze špatně potlačované nervozity. „Volal mi lékař. Informace mi nechybí, slečno...?“

Tak to je vrchol! Byla jsem prostě jenom další z kupy zaměstnanců. Nicméně taky jsem byla osoba, která starala o *jeho* otce. A navíc mu to před chvilkou přece říkal ten poskok zezdola!

Určitě mi to dělá schválně. Jo, to bude ono!

„Liamsová, Katherin Liamsová.“

„Jasně, s váma mluvím, když volám v pátek, že jo?“

Rychle jsem pokývala hlavou: „Ano, se mnou.“

Xander mě obešel a sedl si do jednoho ze dvou křesel, které stály po stranách pohovky. Rukou mi pokynul, abych si sedla. Znovu.

Tentokrát jsem to udělala a okamžitě se natočila tak, abychom k sobě seděli čelem.

„Ještě moment, můžu vědět, jak jste věděla, kde mě najít?“
Tahle logická otázka byla podezřívavě vyslovená.

„Helen mi řekla, že sem chodila dřív uklízet.“

Mně a Rose dalo velkou práci zatvrzelou paní přesvědčit, ale nakonec nám to neochotně řekla. Jako by šlo o státní tajemství. Víím, co jsem říkala před pár dny – něco o tom, že se prostě nebudu plést do věcí téhle rodinky, ale Janisův včerejší záchvat mě přinutil přehodnotit svůj vlastní zákaz. Prostě to musím aspoň zkusit. Pro Janise. A třeba i pro jeho syna.

Jeho obličej se trochu uvolnil a pokýval hlavou: „Jak se Helen má?“

„M-má se dobře,“ odpověděla jsem trochu zaskočeně a potom dodala, „když máte informace o stavu svého otce, nechtěl byste se za ním jít podívat?“

„Nechtěl, děkuju za optání,“ odvětil rádoby vlídně.

Tahle odpověď mi na chvilku vzala řeč. Odkáslala jsem si a promluvila svým typicky trpělivým tónem, kterým jsem doháněla k šílenství dost lidí: „Nechci vám říkat, co byste měl, nebo ne. Jen jsem chtěla, abyste věděl, že on už tu moc dlouho nebude. Vlastně... Už je to spíš otázka dnů.“

Zadívala jsem se mu do očí. Na vteřinu mě zarazila stříbrno-šedá barva zorniček, které jsem si předtím nevšimla. Skoro to vypadalo, jako by přímo proti vám zářily dva měsíce v úplňku. Fascinující. Za fascinující se ovšem nedal označit chlad, zračící se v nich. Ten spíš naháněl strach.

Intuice mi radila sebrat se a utéct, dokud můžu.

Jenže já nikdy neměla pud sebezáchovy.

„Všechno tohle víím. Dovolte mi jednu věc,“ opřel si lokty o kolena a mírně se nachýlil dopředu. Rychle jsem se přinutila ignorovat fakt, že při tom pohybu se mu zavlnily svaly na břiše i ramenou. Moje hormony si toho ale všimly a mlsně se olízly. Kruci. „Nechcete mi říkat, co mám dělat. Já mám ale pocit, že jste tu právě proto, abyste to dělala.“

„Dobrá... Asi to tak trochu může vypadat. Ale nemohl byste se překonat a zajít za ním? Poslyšte,“ zvedla jsem ruku, když se nade-

choval. Nejspíš ho to gesto zarazilo, jelikož se zájmem natočil hlavu ke straně. „Já sice nevím, co se mezi vámi stalo, že spolu nemluvíte a je to jistě jenom vaše věc. Prosím, jen si uvědomte, že smrt je definitivní konec. Vezme vám oběma možnost to někdy v budoucnu napravit.“

„Díky za přednášku. Možná vás to překvapí, ale s definitivností smrti jsem obeznámen,“ ujistil mě přehnaně mile.

V reakci na jeho kousavý tón jsem ucítila, že rudnu. *Hodně* rudnu. Nebyl na mě pěkný pohled, když jsem zčervenala. Byla jsem typická zrzka s bledou pletí a pihami po celém obličejí... Rajče s pigmentem. Pecka.

„Snažím se tím říct, že pro lidi v terminálním stádiu je velmi důležité smířit se životem a se svou rodinou.“

„Rodina by měla bejt důležitá celej život. A nejenom, když se vám to zrovna hodí.“

„Bezespору máte pravdu, ale jde i o schopnost umět odpouštět.“

„Fajn, ale čistě hypoteticky – odpuštění je z teologického hlediska proces obrácení, že jo?“

Tahle otázka bezespору souvisela s jeho vteřinovým pohledem do mého výstřihu, kde na tenkém řetízku visel křížek.

„Přesně tak.“

„Víte, co je základ toho, aby se ten proces vůbec mohl uskutečnit?“

Nasadila jsem zamyšlený výraz a cítila nervozitu. Připadala jsem si jako na zkoušce: „Nejdřív si musíte přiznat, že jste se provinil.“

„Přesně. A z tohohle bodu se dál neheme. Já jsem se ničím neprovinil a nemám se za co omlouvat. Naproti tomu Janis toho podělal celkem dost, ale neví nic o morálce. Nikdy nevěděl. Jediný, oč mu šlo, byly prachy. Takže víte co? Ať si je nahrne kolem sebe na posteli a zadusí se jima.“

„To snad nemůžete myslet vážně,“ vydechla jsem nevěřičně.

„Ujišťuju vás, že to myslím naprosto vážně. Vaše intervence je zbytečná. Počkejte,“ zvedl varovně ukazováček, „ne, že by vám něco bylo do soukromí méj rodiny, ale on a já jsme nikdy nebyli otec a syn. Vzájemně od sebe nic nečekáme. Pro mě jakákoli starost o něj začí-

ná a končí u zdravotní péče. Jestli jste přišla apelovat na moji lidskou stránku, musím vás zklamat. Není *na co* apelovat. Janisovo dílo,“ rozhodil rukama a lhostejně pokrčil rameny, „sklízí, co zasel.“

Tak fajn. Tohle nešlo dobře. Vlastně to šlo o dost hůř, než jsem si představovala. A to jsem si trénovala všechny možné scénáře během půlhodinové cesty s řidičem! Jak frustrující.

Najednou se zvedl a já k němu vzhlížela zespoda. Vypadal z tohohle pohledu ještě děsivěji, proto jsem si rychle stoupla.

Než jsem si stihla uvědomit, co dělám, vymrštila jsem ruku kupředu a chytila ho za paži. Naprosto mi nedocházelo, že na něj drze sahám. Potřebuju to ještě aspoň zkusit. Jakmile odejde, je konec.

Přece nebylo možné, aby se tak moc nenáviděli.

„J-já vás prosím, přijďte za ním.“

Nejdřív sledoval moji ruku na své paži. Potom přimhouřil oči a sklonil ke mně obličej, který absolutně postrádal vnější projevy emocí: „Tak vy prosíte?“

Z jeho tónu se mi stáhl žaludek nervozitou. Abych to zamaskovala, odkašlala jsem si a o krok ustoupila. Jak jsem pohnula nohou za sebe, nakopla jsem patou bytelný dřevěný stůl. Trefila jsem se do něj tak dokonale, až se ozvalo hlasité zadrnčení abstraktní sošky, stojící uprostřed stolu. Rychle jsem ohlédla a oddechla si. Je to dobré. Nic jsem nezdemolovala.

Měla jsem odjakživa špatnou rovnováhu, vrážení do věcí ke mně zkrátka patřilo. Ano, to byl fakt – nedokázala jsem projít po rovině, aniž bych se o něco nepřerazila – a nic jsem si z toho nedělala.

Před ním mi bylo trapně. Tenhle můj pocit podpořil ještě úšklebkem, kterým si mě změřil. Suše prohlásil: „Je mi líto, slečno Liamsová, ale prosby jsou zbytečné. Beztak bychom se zase jenom pohádali a on by ještě dostal nervovej záchvat.“

„Z-zkuste to ještě zvážit. Když ne kvůli němu, tak kvůli sobě. Pro klid duše.“

Ticho. Věčnost.

Nebo možná taky jenom vteřinu.

„S tím bych nepočítal, zlato. Myslím, že moje i jeho duše to zvládnou bez rozloučení. Táhle jsou dveře, laskavě je za sebou za-

vřete. Zvenku,“ s tímhle posledním slovem mi ukázal záda a vyšel z obývacího pokoje.

To myslí vážně?

Očividně myslel. Nechal mě tam stát s rukama zhrzeně zaťatýma v pěst, ve které jsem drtila svoji nebohou kabelku.

Do vzdalujících kroků se ozýval můj zrychlený dech a potom se ozvalo výhružně tiché cvaknutí zavřených dveří.

Měla jsem pocit, že za sebou nezavřel jen je.

++++

„Nejarogantnější lidské stvoření, jaké jsem kdy viděla. Přísahám ti, ani jednou se mu nepohnul žádný sval v obličejí. Je naprosto emočně plochý!“

Seděla jsem na židli u stolu v kuchyni a v rukách svírala orosenou sklenici limonády. Zakuckala jsem se, protože jsem rozrušením pití hltala.

Rose si sedla naproti mně a zabodla vidličku do gyrosu, který si zrovna vytáhla z mikrovlnky. Janis spal, tak si mohla dát rychlý oběd. „Někoho téměř identického máš na konci chodby.“

Unaveně jsem si křupla krkem, abych uvolnila napětí v šíji: „To jsi řekla naprosto přesně.“

Rose pokrčila macatým ramenem: „Asi to holt mají v genech.“

Kapitulativně jsem se na ni dívala. Rosiny tmavé vlasy, uvázané do drdolu, místy prokvétaly stříbrem a ostře řezaná tvář působila velmi přísně, což ještě korunovala tlustými brýlemi. Postavu měla silnější a menšího vzrůstu. Navzdory komisnímu vzhledu katolické učitelky se většinu času chovala přátelsky a uměla klít jako starý pohan. Dost možná, že za Xanderem měla jít spíš ona. Jenže Rose se do tohohle odmítla plést. Striktně dělala jenom svoji práci. Snažit se dát rodinu dohromady byl úkol navíc, kterého se nehodlala ujmout – z jejího hlediska to prostě nebyla náplň naší profese. A ona skutečně nebyla, že...

„Ale –“

„Miláčku, ta tvoje neustálá snaha, aby mělo všechno dobrý konec, je silně znepokojující,“ ukázala na mě vidličkou, na které měla napíchnutý kousek masa, „prostě si řekněme něco na rovinu: některý

lidi si to nezaslouží. A Janis je jedním z nich. Nikdy jsem se nesetkala s takovým nevděkem, urážkami, chladem a krutostí!“

„Je mu zle a ty víš, co dělá bolest s lidmi.“

„Přestaň ignorovat skutečnost, že on takový byl už předtím. Teď se to možná jenom trochu zhoršilo.“

Tak fajn. Tohle asi byla pravda. Janis nejspíš nikdy nebyl vlídný strýček.

„Každý si zaslouží odpuštění.“

Rose žvýkala sousto a přitom se ke mně spiklenecky naklonila: „Jistě... Hele, teď trochu jinak. Našla jsem ten časopis, co si ho Helen schovala. Řekni mi – vypadá Trafalis junior vážně tak jako na těch fotkách?“

Nevěřicně jsem se na ni podívala: „Jako vážně? Chceš se bavit o tomhle?“

„Nemůžeš se pořád zabírat smrtelně vážnými tématy, Kat. Někdy je potřeba to trochu odlehčit. Tak povídej. Detailně.“

„Detaily nejsou potřeba. Přirovnala bych ho k ‚navrch huj, uvnitř fuj.‘“

„Tak mi popiš to HUI.“

Neubránila jsem se tlumenému zasmání: „Tak jo... Když budu objektivní, musím uznat, že v realu je mnohem hezčí než na těch fotkách, cos mi ukazovala. Navíc je hrozně vysoký. Nevím po kom, Janis není Eiffelovka a pochybuju, že jeho matka byla Golem.“

Na chvíli jsem se odmlčela. Vybavil se mi totiž dost živě pocit, který ve mně zanechalo ranní setkání. Bezpochyby měl v sobě magnet probouzející velice živé sexuální fantazie. Ač bych to zapřela před shromážděním svatých, ten emocionální rampouch způsobil, že můj nos hladově nasával jeho kořeněnou vůni. Paměť se snažila zapamatovat každíčký detail jeho těla. Ale tohle nikdy nikomu nepřiznám!

„A?“

Rádoby lhostejně jsem pokrčila ramenem: „Ví to. Moc dobře ví, jak na lidi působí a-a je odporně škodolibý, samolibý a prostě celkově nesnesitelný!“

Dočista jsem zapomněla na slova svého táty varujícího mě před rychlými soudy o druhých lidech.

„Sedím vedle tebe, nemusíš tak pištět,“ utrousila zlomyslně Rose a v očích jí vesele zajiskřilo, „očividně udělal dojem.“

„Ten nejhorší,“ souhlasila jsem ochotně a znovu se notně napila.

„Ale udělal ho.“

Obě jsme se odmlčely a Rose zatím dojídala svou porci.

„Stejně je hrozný, když to končí takhle,“ zašeptala jsem po chvíli ticha.

Rose se natáhla po mé ruce, kterou pevně sevřela: „Jo, to je. Ale až přijde Janisův čas, bude tu mít aspoň nás.“

3. kapitola

Xander

Flashback

Před dvanácti měsíci...

Nastasja Trafalisová byla společností známá jako dáma s velkým D. Všichni ji měli rádi a dneska se s ní přišli rozloučit. Tak jako já.

Stál jsem před otevřeným hrobem, do kterého před chvilkou vložili hnědou rakev s množstvím lilií.

Její oblíbený.

Pamatuju si, že je musela mít všude a vždycky byly parádně naaranžované ve vázách. Jo, vždycky chtěla mít všechno precizní a tak nepřirozeně dokonalý. Kytky, dům a hlavně rodinu. Maska dokonalosti, ale pod povrchem nebylo nic. Jenom prázdno. Moje matka byla prázdná. Nebo možná spíš vyschlá po tolika letech manželství s Janísem a nešťastným životě.

Jedinej záblesk živosti v sobě měla, když viděla Lucase. Během okamžiků s ním vypadala tak nějak přístupně, a dokonce i uvolněně. Takovou jsem ji já fakt nikdy nezažil.

Já a moje matka jsme to spolu nikdy moc neuměli. Většinou mě ignorovala, nebo ke mně přistupovala se svojí chladnou zdvořilostí bez pohlazení, objetí... Do prdele, na prstech jedné ruky spočítám, kolikrát se na mě usmála!

Prostě jsem pro ni byl syn chlapa, co ji podváděl a psychicky deptal. Jejím hlavním úkolem bylo mě porodit. Zajistit pokračovatele dvou mocných dynastií řecký elity. Porodem to pro ni haslo. Na výchovu tu byla přece armáda chův.

Nicméně už jako dítě jsem ji instinktivně bránil před Janisovými agresivními výpady. Těch nebylo málo. Stačilo, aby se napil nebo ho někdo nasral, a on si to vybíjel doma. Na veřejnosti si držel face chladného, tvrdého a věčně se ovládajícího byznysmana. Ale za dveřma našeho sídla? Nedělalo mu problém ožrat se jako čuně, rozflákat nábytek v pracovně, seřvat služebnictvo a v závěru poplesknout matku.

A to byl okamžik, kdy jsem se prostě postavil mezi ně. S matkou jsme to sice měli na hovno, ale říkal jsem si, že pořád lepší, když ty rány schytám já než ona... Proto se od určitého okamžiku Janisův hněv začal automaticky obracet proti mně. Fackování byly jediný chvíle, kdy jsme k sobě s mým fotříkem měli blízko. Taková spartánská výchova.

Teď jsem stál nad její rakví a cítil jenom nepopsatelnou lítost nad něčím, co jsem vlastně nikdy nepoznal. Jako každý dítě jsem potřeboval lásku rodičů. Tu jsem neměl ani od jednoho z nich. Díky Bohu, že jsem se po čase od týhle potřeby odpojil, nespoléhal jsem se na ně a naučil se stát na vlastních nohou. Kurva, dokázal jsem se o sebe postarat sám už v deseti letech!

Za sebou jsem ucítil něčí přítomnost.

Ani jsem se nemusel otáčet. Věděl jsem, kdo za mnou stojí.

Janis.

S ohledem na to, že jeho útoky často přišly pěkně zezadu, naučil jsem se už jako dítě být mnohem vnímavější vůči blízkosti lidí za mýma zádamy. Díky, fotříku.

Doteď se loučil s hosty, kteří mu kondolovali, a dokonce vyloučil i pár falešných slz. Byl to herec.

„Pěkný pohřeb. Dobře jsi ho zařídil.“

„Co kdybys odtud táhnul a nešpinil její památku? Obřad skončil. Už tu není nikdo, kdo by ocenil to tvoje divadlo v roli chudáka vdovce,“ navrhnul jsem chladně, aniž bych se otočil.

Mimoděk jsem sevřel ruku v pěst, abych se uzemnil. Emoce jsou vám na hovno, když je nemůžete využít. To jsem se naučil už dávno. Skočit po něm a mlátit ho by bylo k ničemu. Důvody bych měl. A teď jsem nemluvil o tom, co udělal matce, ale hlavně o –

„Ty nehraješ divadlo? Jsi stejný jako já, Xandere. Ani ty při pohledu na její rakev nic necítíš. Nikdy nic necítíš. To jsme my. Trafalisové se nenechávají ovládat něčím tak přizemním, jako jsou pocity,“ poslední slovo zamumlal velmi pohrdavě a postavil se vedle mě.

Natočil jsem k němu hlavu: „K tvojí smůle toho pořád ještě cejtím dost. Za to, cos udělal, zaplatíš. A teď nemluví o tom, žes utrápil ji.“

„Mluvíš o tom zrádci?“

„Je ironie, že zrovna ty takhle mluvíš o Lucasovi,“ odušil jsem stejně chladně.

„V momentě, kdy si začal s tvou matkou, jsem získal největší právo mu tak říkat.“

„Řekni mi jednu věc – kdyby nebyl audit a nepřišlo se na ten tvůj tunel, kterej jsi na něj hodil, nechal bys je spolu odejít?“

„Nenechal. Byla moje žena. Co je moje, mým zůstane. Tak jsem přece vychoval i tebe. Copak jsem tě nenaučil dost jasně, že co je naše, naším zůstane?“

Odrknul jsem si a střelil po něm pohledem: „Rozdíl mezi námi je, že já v rámci ochrany svého majetku nemusím dohnat někoho na pokraj smrti utrápením nebo ničit pověst slušného chlapa falešným obviněním za moje hamižnictví.“

„Jistě, ty jenom doháníš lidi na pokraj bankrotu a potom k sebevraždám,“ vrátil mi laskavým tónem.

„Slyšel jsem, že Ramiz chce prodat svoji pobočku v Athénách a nehrozí, že by ti dal jiné post. Očividně po letech, co tě zaměstnával, přišel na to, že nejsi takovej zázrak, jak to celou dobu vypadalo. Lucas už ti nekryje záda, tak vychází na povrch, že jsi v podstatě totálně neschopnej.“

Ramiz vlastnil sítě vyhlášených hotelů a udělal tu chybu, že svěřil vedení svojí řecké pobočky Janisovi a Lucasovi.

U Lucase to taková chyba nebyla. Lucas byl senzační obchodník, perfektní ekonom, a ještě lepší člověk. Chyba byla, že se o post vedoucího dělil s Janisem. Každý z nich měl na starost jinou sféru a měli tvořit tým. Jenže v týmový hře Janis nikdy moc dobrý nebyl. Na to byl až moc egocentrický.

„To mi tu jako vyhrožuješ?“

„To ti tu jako slibuju,“ opravil jsem ho a otočil se k němu čelem, „zjistil jsem, že jsi dost peněz prohrál v pokeru a ty děvky, cos za nima chodil, tě taky vyšly draho. Připlatil sis za kvalitu, co? Vypadá to, že budeš brzo bez práce a časem i bez peněz. Dost na hovno, protože ode mě neuvidíš nic. Ještě, že máš něco ulito stranou.“

„Vážně si myslíš, že dovolím, abys proti mně získal jediný důkaz?“ odušil ironicky, „nemáš v ruce vůbec nic. A ani mít nebudeš.“

„Ty to pořád nechápeš, Janisi?“ ani jsem se nepokoušel říct mu tati, takhle jsem mu vlastně neřekl už víc jak než patnáct let, „po čase se mi jistě podaří přijít na to, jak jsi ty prachy vytuneloval. Jsem si dokonce už teď jistej, že v tom s tebou jel Nikos.“

Nervózní zákmit svalů na tváři řekl víc než tisíc slov.

„Ujišťuju tě, že si v kriminále vyměníš místo s Lucasem. Zjistím, jak jste to udělali. Boží mlýny melou a já jim pomůžu, aby si pospíšily.“

Jo, určitě není mocnějšího hnacího motoru, než je pomsta.

„Víš, chlapče, měl bys vědět jednu věc.“

„Jakou?“

Janis se téměř lítostivě usmál, než řekl slova, s nimiž jsem skutečně nepočítal.

„Boží mlýny už začaly mlít. Měl by sis s tou pomstou pospíšit, jelikož mám nejspíš rakovinu.“

++++

Vzpomínka zmizela, já se vrátil do přítomnosti a vnímal, jak tenký záclony pvlávaly v lehkém průvanu, který se vytvořil díky otevřeným oknům a nedovřeným dveřím do pokoje.

Stál jsem tu už asi deset minut, ruce v kapsách černých kalhot, patřících k obleku šitýmu na míru, a očima jsem jezdil po pokoji.

Polohovací postel byla obklopená nejmodernějšími přenosnými přístroji, ty měly sledovat životní funkce. V protějším rohu stála velká bílá skříň s proskleněma předními dvířkami a v ní byly tři regály, do kterých někdo pečlivě vyskládal nejrůznější potřeby.

Nalevo ode dveří se nacházela otočná židle se stolkem, na němž byl počítač, telefon zabudovaný do zdi a nějaká zavřená kniha.

U stolu nikdo neseděl.

Přístroje byly vypnuty.

Postel zela prázdnotou.

Janis zemřel včera večer. Tři dny potom, co mě navštívila ta ošetřovatelka. Podle informací od lékaře zemřel ve spánku. Prostě usnul a už se neprobral.

O dost klidnější smrt, než jakou by mu kdekdo přál. O dost klidnější smrt, než jsem mu přál já.

Stál jsem před prázdnou postelí a necítil absolutně nic. Kdy si jsem si myslel, že se možná dostaví úleva. To se ale nestalo. Moje emoce prostě mlčely. Nevýhodnotily tuhle situaci žádným způsobem. Jako by se to vůbec netýkalo méj osoby.

Podíval jsem se na malou kameru ve svý dlani. Jde o nějaký video od Janise, který natočil s Helen pár hodin před smrtí. Hospodyně mi ji předala před chvilkou a sdělila mi, že fotříkovo poslední přání bylo, abych to dostal po jeho smrti. Očividně tam bude něco, co mi pomůže v pátrání a Janis chtěl mít jistotu, že on už za svoje činy pykat nebude.

Část mého já si to chtěla nedočkavě pustit hned teď.

Ta druhá... Ta druhá byla najednou děsně unavená a potřebovala se na to nějak psychicky nachystat. Janise jsem naposledy viděl před víc než tři čtvrtě rokem. Pohled na jeho prázdnou postel možná žádný emoce nevyvolal, ale nepochyboval jsem, že vidět ho na videu nějaký pocity vzbudí. Potřeboval jsem se na to prostě jenom připravit.

Jo, podívám se na to za chvíli. Těch pár minut navíc si stejně můžu dovolit.

Jednou rukou jsem si unaveně promnul oči, otočil se od nohou postele a chtěl odtud odejít, ale zarazil jsem se uprostřed pohybu.

Mezi dveřmi stála ona.

Černá sukně jí sahala ke kolenům a černá halenka s krátkými rukávky byla upjatě zapnutá až skoro ke krku. Obličej měla hrozně bledej a díky tomu ještě víc vylezly pihy, rozprášený po líčkách i nose. Zrzavý vlasy měla rozpuštěný, kroutily se v chaotický změti kolem oválný tváře a spadaly někam na její záda.

Mlčela. Stejně jako já. Jenom jsme tam tak stáli a v panujícím tichu se měřili pohledy.

Byl jsem si stoprocentně jistej, že mě v duchu odsuzuje. Bezpochyby si myslí, že jsem ten největší hajzl pod sluncem. V těch zelených očích se zračilo otevřené zklamání a taky byly jasně opuchlé od slz. Odrfrknul jsem si, jelikož bylo nad moje síly pochopit, jak někdo může uronit slzu za Janise.

Každýmu, co jeho jest. Taková je definice spravedlnosti z hlediska etiky, ne? Poskytnutí toho, co je každému po právu vlastní nebo právem povinováno.

Necítil jsem ani náznak výčitek svědomí a nepochyboval, že je ani nikdy cítit nebudu – a tenhle její výraz mě k tomu taky nepřinutí.

„Máte zpoždění,“ zašeptala tak tiše, že jsem ta slova odezíral z jejích rtů.

Stočil jsem pohled zpátky k posteli a necítil povinnost se nějak vyjadřovat k její výtce. „Pohřeb bude zítra v 13.00. Hned po obřadu ho uloží do hrobky.“

„Ano, Helen mi to už řekla. Ch-chtěla jsem jen... jen jsem se chtěla zeptat, jak je to s vystěhováním se odtud. Já i Rose jsme samozřejmě připravené vyklidit okamžitě –“

Rozhlédl jsem se po pokoji a potom jsem pokrčil rameny: „Nespěchá to. Pokud tady chcete zůstat ještě pár dnů, než si zajistíte všechno potřebné pro vycestování zpátky do Anglie, rozhodně mi to vadit nebude.“

Pohled, který na mě upírala, byl přesnou ukázkou překvapení. Očividně si myslela, že je odtud budu chtít vypakovat hned po pohřbu.

„Děkujeme.“

„Asi vás to překvapí, ale nejsem až taková bestie,“ podotkl jsem skutečnost, o který by se mnou jistě mohla začít diskutovat.

Neudělala to: „To musíte vědět vy sám. Smím mít poznámku ohledně lékařského vybavení pokoje a zbytku léků?“

„Jestli chcete navrhnout darování tohoto všeho nemocnici, už se stalo. Až to tady nebude potřebné, odveze se to.“

Znova se na mě překvapeně podívala. Očividně čekala, že to tu demonstrativně celý podpálím nebo co.

„To je od vás velice laskavé, pane.“

Lhostejně jsem pokývnul hlavou: „Hlavně jsem praktickejší. Když už se to koupilo, tak ať se to využije. Navíc se to dá odepsat z daní.“

Trochu se zarazila. Asi ji překvapilo, že se nesnažím hrát na velkodušného samaritána. To fakt nejsem. Spíš jsem jenom věcně – všechno, co tu bylo, fungovalo jako nový, tak proč to neposlat dál.

„Jasně, chápu. Darování toho zařízení je prostě praktické ze všech možných důvodů.“

Byla zvláštní. Ačkoliv působila velmi pokorně, a dokonce i submisivně, pokaždé, když na mě promluvila, měl jsem pocit, jako by se mě snažila mravokárně stavět do latě.